

просъществуваха твърдѣ малко за да може да се оцѣнятъ достоинства и недостатѣцитѣ имъ. Когато Бонапартъ грабна властѣта, той прибърза да възстанови *лицейтъ*, закрити учебни заведения, които бѣха по удобни за да подчинятъ младежитѣ на дисциплина.

Единъ отъ най-дѣятелнитѣ сътрудници на Дону, при редактиранieto на законопроекта за срѣднитѣ школи, Иосифъ Лаконалъ, самъ докладва другъ единъ не помаловаженъ законопроектъ, за урежданieto на *нормални школи*. „Въ тие школи, казваше той, нѣма да се прѣподаватъ науки, но искуството за прѣподавание. Ученицитѣ които искаха да постъпятъ въ нея школа трѣбваше непременно да се свършили пълнѣ курсъ на наукитѣ. Въ отворената въ Парижъ нормална школа професоритѣ бѣха най-знаменититѣ учени по всичкитѣ клонове на човѣческитѣ знания: Лапласъ, Лагранжъ, Волней, Бертоле и други.

Политехническата школа, която отъ напредъ се наричаше *централна школа за общественни работи*, бѣше основана по инициативата на правителствения комитетъ, дѣто Карно и Приоръ имаха случай често да се убѣдятъ въ недостатѣчното подготвяние на младежитѣ за граждански и военни длѣжности. Тая школа бѣше посвѣтена за прикладното изучаване на наукитѣ потрѣбни за държавата. Достѣпътъ въ тая школа бѣше улѣсенъ чрѣзъ една стипендия отъ хилядо и двѣстѣ франка, които се даваха на тие ученици, които не бѣха помѣстени въ пансионътъ ѝ. Въ нея тѣй сѣщо имаше учени прѣподаватели: Монжъ, Прони, Вокеленъ, Фуркруа и и много други.

Комитета за народното просвѣщение, подраздѣленъ на тринадесетъ отдѣла, управляваше всичкитѣ клонове на физическото и умственното възпитанieto, както и възпитанieto на слѣпитѣ и на глухо-нѣмитѣ. До него време заведенията прѣназначени за послѣднитѣ се поддържаха